

Tal era la intensa influència sensible que sentia el Ven. P. Jeroni Lorenzo Gaset, carmelita, al fer la visita a Jesús Sagramentat, que en certa ocasió en ésser convidat pels bondadosos Franciscans del convent de Sta. Catarina d'Onda (Castelló) determinaren aquells provar la seva santetat reconeguda a tot arreu, traslladant el Santíssim de l'altar Major on estava sempre, a un altre altar sens là llàntia acostumada que deixaren en son propi altar. En entrar a l'església, acompanyat d'un germà d'obediència, que anava a genollarse davant de la llum: aixeca't, germà, li diu, Nostramo és traslladat; i l'acompanya on son cor el cridava i el sentia la influència de Jesús.

«Veieu, deia a les novícies, Santa Teresa de l'Infant Jesús, veieu com aquesta tarda el sol ponent daura les cimes dels arbres? Així mateix la meva ànima us sembla tota brillant i daurada, perquè reb els raigs de l'amor. Si el sol deixés d'enviar-me els seus raigs de foc desseguida em quedaria fosca i tenebrosa». I deia Sant Joan de la Creu: «estando ausente de Ti—que vida puedo tener—sinó muerte padecer—la mayor que nunca ví?».

Com sia que el nostre cor és creat per a estimar i l'amor li dóna vida i embransida per a suportar les càrregues més feixugues, i els amics d'aquest món, com deia un vellet allumat pels anys «és cerquen molt temps, es troben rarament i encara més rarament es conserven», car tota l'amistat mundana rau en l'interés, sensualisme, quan no es recolza en la traïció, baldament es presenti amb el barnís i oripell flamants; tanquem les fibres que retrasen la nostra generositat i alleugerits de tot pesat bagatge, amb viva fe, amb esperança ferma, i amb viu ardor anem al Sagrari ben sovintet a escoltar aquelles amoretes de les que ens parla un enamorat de Jesús quan diu: «ningú sap dir les coses—que vós al cor dieu—oh quina olor de roses—quan vós hi entreu».

El V. P. Baltasar Alvarez i Sant Pasqual Bailon anyoraven tant la presència de Jesús que com a veritables enamorats, quan les seves obligacions suspnien les seves visites, fixaven el seu esguart anyoradís en direcció al temple més pròxim, on s'estava Jesús presoner per participar així de la seva dolça influència.

Seguim la pràctica dels Sants Carmelites: el Bf. Núñes Alvarez de Pereira, patró del mes, deia: qui vulgui contemplar-me vençut en el combat, que em separi de la comunicació amb Jesús Eucaristia. Sant Franc de Siena no trobava mai l'hora de deixar a Jesús, amic dels pecadors. Santa Teresa devallà un dia del Cel i apareixent-se a una religiosa li digué: Els del Cel i els de la terra devem ésser tots una mateixa cosa... el que nosaltres fem en el Cel amb l'essència divina, cal ho feu vosaltres en el Santíssim Sagrament.

Anem, doncs, al Sagrari on diu Santa Teresa del Infant Jesús ⁽¹⁾ no devalla del Cel per romandre en el daurat copó, sinó que va a la recerca d'un altre cel, el cel de la nostra ànima, on hi troba les seves delícies.

Sigui el nostre lloc de preferència.

FRA ANGEL M.ª PRAT, O. CARM.

(1) *Història d'una Anima. Osp. V.*